

משולחן העורכת

חסרה בישוב אינפורמציה מסודרת, המאפשרת שקיפות ודיון ציבורי מסודר ופתיח לכל, המאפשר הסדרי קבלת החלטות תקינים.

אפרט ואסביר עמדתי:

במהלך מחצית השנה האחרונה לא קבלנו מידע מסודר, שוטף ושקוף מהוועד על פעולתו.

יתרה מזו, במשך כשנה ומחצה רחשו מתחת לפני השטח אי נחת וחוסר אמון כלפי ועד האגודה והקיבוץ וטופלו במיילים ומפגשים עם קבוצות מהישוב, מבלי שהובאו לידיעת כלל הציבור.

בחודשיים האחרונים ניסיתי, ללא הצלחה להשיג דיווח מסודר על עבודת הוועד ומדיניותו ועל המתרחש במנהלת החינוך והיחסים בינה ובין ההנהלה הפעילה של החינוך.

את מקום האינפורמציה המסודרת החליפו מיילים ובהם מידע חלקי.

כך נודע לנו באמצע יוני, כי הוועד מסיים את כהונתו ולאחר מכן שחמוטל וגבריאלה מסיימות את עבודתן, בלי הסבר ובלי דיון בעיתוי.

מדו"ח ועדת הביקורת למדנו, כי הוועדה המליצה להפריד בין מנהל הקהילה הקיבוצית ומזכיר הישוב וכך הפסיקה חמוטל למלא את שני התפקידים.

בתחילת יולי נשלח מייל מקבוצת הורים, המדווח על מחלוקת בינם ובין ההנהלה הפעילה של החינוך על גובה עלויות החינוך וכן מחלוקת בתוך מנהלת החינוך.

(על חלופי גברי במנהלת החינוך לא עודכנו כלל)

מתבקש דיון מסודר בתפקוד מנהלת החינוך ובמערכת היחסים והכפיפויות בינה ובין הנהלת החינוך הפעילה.

לגיליון זה לא הצלחתי להביא אינפורמציה מסודרת ועניינית על המחלוקת בין ועדת הבחירות וועד האגודה.

בגיליון הבא אני מקווה להביא מידע מהנהלת החינוך וממנהלת החינוך.

מיילים משמשים בישוב נוסף לתפקיד אינפורמטיבי גם במה למחנות השונים הקיימים בישוב ואין דיון מסודר במחלוקות ובכעסים העומדים מאחוריהם וכולנו יוצאים נפסדים.

לדעתי, הכרחי לשתף את הציבור בדילמות, מחלוקות והבטים מורכבים של התנהלות הישוב, להביא מידע מסודר, שוטף ושקוף על כל הנעשה ולקיים דיון ציבורי (בלתי פוגעני) מושכל, תוך גיבוש נהלים מסודרים של קבלת החלטות

בישוב אווירה טעונה – אי אמון, מתחים וקונפליקטים

ייצוגיות הוועד ויחסי קיבוץ- הרחבה עלו לדיון ציבורי

באספת ישוב שהתקיימה ב-22.6.2010 עלו לדיון ציבורי שאלות של מבנה הוועד והבטים שונים של תקנון האגודה כשברקע אי הנחת מיחסי קיבוץ-הרחבה. בשיחה הועלו הצעות למודלים לבחירת הוועד ואושר, כי ועדת הקלפי תהיה ועדת הבחירות ויתווסף על חבריה חבר קיבוץ. כן הועלו הצעות לשינוי תקנון האגודה והשגות על התקנון הקיים. עלתה מחלוקת לגבי הייעוץ המשפטי בו נעזר ועד האגודה. הועלתה שאלת הזיקה בין הוועד המקומי וועד האגודה בניהול הישוב תושבים פנו להחליף את נציגי הישוב במליאת המועצה ובוועד המקומי (חברי קיבוץ). הובהר כי מנויים אלו יוכלו להתחלף במועד הבחירות המוניציפליות.

השיחה הייתה טעונה מאוד. בוטא אי אמון בייצוגיות הוועד ובוטאו ניגודי אינטרסים וחשדנות רבה בין ההרחבה והקיבוץ. נראה לי, שתרומת השיחה הייתה בעצם קיומה, כאשר כוחות וקולות הרוחשים מתחת לפני השטח, באו לידי ביטוי ציבורי. כתשובה ליחסים הטעונים בין הקיבוץ וההרחבה הועלו שתי הצעות- חלק מהדוברים תמכו בהפרדה בין חלקי הישוב ואחרים הציעו לקיים תהליך גישור בין שתי הקבוצות בישוב. אני מקווה, שהקונפליקטים, חוסר האמון והחשדנות השוררת בין חלקי הישוב ובתוך כל אחת מהקבוצות בו, יעלו על סדר היום של הוועד החדש.

דיווחה והתייחסה יהודית אפרתי

בעקבות השיחה (ולפני סערת הרוחות בהקשר לעבודת ועדת הבחירות) נפגשתי לשיחה עם 5 תושבים בישוב. שאלתי 3 שאלות: *איך רואים את עבודת הוועד היוצא. *איך רואים את יחסי הקיבוץ הרחבה *מה הלאה, כיצד ממשיכים?

אני מביאה את דברי התושבים.

אם לא נגיע להסכמות, נאלץ לעבור לניהול הישוב ע"י ועד מקומי

יגאל ברק הציג חלק מעמדותיו לגבי ניהול הישוב:

אני יודע על עבודת הוועד מהמיילים ומהאספות. אישית לא נתקלתי בתלונות. יש דעות מגוונות גם בקיבוץ וגם בהרחבה לגבי תפקוד הוועד.

אני חושב, שעיקר הביקורת, היא על דרך פעולתם של חברי הוועד ולא עליהם אישית

יחסי קיבוץ הרחבה:

קיימים מתחים בין חלק מתושבי ההרחבה ובין הנהלת הקיבוץ, הפעלת הישוב (יש גם מתחים בין תושבי ההרחבה).

המתחים נובעים בחלקם מחוסר ידע, חלקם מניגודי אינטרסים של שתי הישויות בישוב וחלקם מאינטרסים אישיים של כל תושב בישוב.

כאשר הוחלט על הרחבת הישוב היו שתי אפשרויות ארגוניות לנהל את הישוב המוקם:

1. ע"י ועד מקומי, שהוא גוף סטטוטורי, אשר בו החוקים והנהלים מוגדרים ע"י המדינה והסמכות מואצלת לוועד ע"י המועצה.

2. בניית אגודה מוניציפלית בעלת מרחב פעולה גדול יותר, אך מצד שני, עפ"י מיטב ידיעתך, בחלקה, או ברובה, פועלת עפ"י רצונות החברים ולא עפ"י חוקים.

אין ספק, שהקמת אגודה מוניציפלית דורשת הסכמה רחבה ואינטרסים משותפים של רוב התושבים. בניית חברה עם אינטרסים משותפים רחבים, כאשר כל מתיישב מגיע ממקום אחר דורשת יצירת הסכמות רחבות. מה שלוקח זמן ויוצר מתחים בדרך.

נראה לי, שרוב המתחים שהתגברו בזמן האחרון, נוצרו משום שעדין יש הרבה אי הסכמות על אופן בניית האגודה המוניציפלית ותפקידיה.

כיוון, שאחד הדברים העיקריים לפעילות האגודה, הוא גובה התקציב ואופן הטלתו על התושבים, נוצרו מתחים סביב התשלומים הנדרשים מכל תושב ותושב, לצורך תפעול האגודה המוניציפלית..

לאן הלאה?

יש הרבה יתרונות לאגודה מוניציפלית, למעט העלויות שלה, אך ההחלטה צריכה להיות בידי התושבים. אם רובנו נרצה אגודה מוניציפלית ונסכים לשלם את העלויות שלה, כמובן תוך בקרה האם באמת האגודה פועלת נכון ויעיל (בתקציב שנתן, במטרות שהוחלטו), ונצליח ליצור הרגשה של התושבים שהאגודה משפרת את איכות חייהם, כדאי להמשיך באגודה מוניציפלית.

אם לא נצליח ליצור רמת הסכמות רחבה (זה לא פשוט בישוב שיש בו מכנה משותף התחלתי לא גבוה) – לא תהיה ברירה, אלא לעבור לניהול הישוב ע"י ועד מקומי ורצוי לפעול בלוח זמנים מתוכנן וקצר ולא להמשיך זמן ארוך בחוסר ודאות ומתחים רבים.

כדאי שיהיה טוב לחיות ולגור בישוב כפר- מנחם

שלמה ברוידא

שלמלה, בן להורים ממייסדי הקיבוץ, רווק ללא ילדים, בן 59, בחר להתייחס לנעשה בישוב מתוך גישתו שלו. אני מביאה את דבריו:

אם הייתי יכול להחזיר את הגלגל אחורה, הייתי מסתפק בהרחבה בגודל של 50-60 משפחות בשנים הראשונות ורק לאחר שהיינו לומדים לחיות יחד הייתי מוסיף ומרחיב.

הייתי שם את הדגש על החזרת בני קיבוץ לישוב – אז, כשהחלטנו על ההרחבה, לא הבנתי זאת.

הישות המשותפת קיבוץ- הרחבה יוצרת שותפות בין אוכלוסיות שונות ומעמידה בפניהן אתגרים לא קלים.

אוכלוסיית הקיבוץ היא אוכלוסיה מבוגרת, שצריכה ללמוד בזמן קצר מאוד, לחיות בצורת חיים שונה וקיצונית מזו שהייתה רגילה לה. זהו מהלך קשה מאוד ולא קל ליישמו.

מצד שני, תושבי ההרחבה בחרו לבוא לגור במקום עם איכות חיים גבוהה, סביבה כפרית באווירה קיבוצית והשקיעו לשם כך סכומי כסף גדולים מאוד. חלקם גם השקיעו את כל כספם או לקחו על עצמם חובות כספיים לשנים רבות במהלך זה.

הישות המשותפת של הקיבוץ וההרחבה דומה לאישה בהריון שעומדת להביא תינוק חדש לאוויר העולם וצריכה להחליט כיצד לבצע את הלידה וכיצד לדאוג שהרך הנולד ישאר בחיים עם בריאות טובה ללא פגמים.

לאישה בחברה המודרנית יש את היכולת והאפשרות להחליט לאיזה בית יולדות היא הולכת על מנת לקבל את הטוב ביותר – יש בתי יולדות טובים ויש פחות טובים ויש לה יכולת ללמוד מניסיון ומאינפורמציה של אחרים.

אישה בכפרים או בשבטים נידחים במדינות העולם השלישי יכולה לסמוך רק על עצמה ושכניה או במקרה הטוב להיעזר בניסיון המיילדות שעובר מדור לדור ולהתפלל שהכל יהיה בסדר.

אנחנו, חברי ההרחבה והקיבוץ "ילדנו" ישות חדשה, שאין לה אח ורע, לא בארץ ולא בעולם. אין לנו ממי ללמוד ולכן אין לנו ברירה, אלא לבנות את הישות המשותפת שלנו – הישוב כפר מנחם, לא על סמך חוקים ותקנונים (שרובם לא מותאמים לצורת חיים חדשה זו), אלא ע"י הבנה, בניית הסכמות ויצירה משותפת של המשותף שאנחנו רוצים שיהיה לנו יחד, על מנת שנוכל לחיות עם חיוך על הפנים כשאנחנו עוברים אחד על יד השני.

יש אפשרות קיצונית של שני ישובים מופרדים כמעט לחלוטין, שכל אחד מהם חי את חייו בנפרד והמשותף הוא רק המינימום ההכרחי, שהחוק מחייב.

לדעתי, זו צורת חיים גרועה ולא בריאה. אנחנו חייבים להבין ששתי הקבוצות השקיעו במקום זה כמעט את הכל – אנחנו את החיים שלנו בקיבוץ ואנשי ההרחבה את נכסי הקיום שלהם על מנת לחיות במקום זה.

הוועד עשה את מה שהוא יכול. כולם בהתנדבות מתוך רצון לעשות את הטוב ביותר שהם יודעים לטובת כולנו. הוא הלך על קו מחשבה של יצירת הבנות והסכמות ולא נצמד באופן מכני לחוקים ולתקנונים היבשים. כך גם חייבים להמשיך הלאה לפחות בשנים הראשונות כל עוד אנחנו מנסים להכניס רוח חיים ביצור החדש שרק עכשיו ילדנו.

לדעתי, חברי הוועד אלו אנשים כמוני וכמוכם, שהיו מוכנים להשקיע מזמנם הפנוי על מנת ליצור ולגבש צורת חיים טובה, ככל האפשר לחברי אגודת מתיישבי כפר מנחם.

בארץ אין עדין דברים ברורים, עם ניסיון של שנים, בגיבוש אורחות חיים של קיבוץ והרחבה, לכן חייבים להבין שלפעמים יש טעויות וגם בעתיד יהיו טעויות.

סך הכל, כולנו כל חברי האגודה – תושבי ההרחבה וחברי הקיבוץ – רוצים שיהיה לנו כמה שיותר טוב לחיות ביחד. אנחנו ישוב קטן, במידה ונקטול ונאכל אחד את השני אין שום סיכוי לאיש תפקידים אלו. והמקום יכול להיות סיוט לכולנו.

צריך להבין, שגם לי חבר קיבוץ וחבר האגודה קשה כספית לשלם את המסים הנדרשים ממני ולא תמיד קשורים לשירותים, שאני צורך, אבל כחבר אגודה, שרוצה בישוב הקיים, אני עושה את זה באהבה.

צריך להפסיק את מלחמות היהודים. צריך את כל האנרגיות שיש לנו להשקיע בדברים החיוביים ולא בשלילים. שיהיה לכולנו טוב. שלמלה

כרגע אין קהלה אחת

נפגשתי לשיחה עם **נורית בן דוד ארז**.

בפתח דבריה התייחסה נורית **לעבודת הוועד היוצא**:

לוועד היוצא הייתה בעיה קשה של תקשורת עם התושבים – לא היה מעבר מידע שוטף ושקוף מהוועד לתושבים. אני בטוחה, שהם עשו את מה שהם חשבו לנכון, כל אחד מהפן שלו. אנשים פנו, לא נענו ולא קבלו תשובות שקופות ולכן העוינות.

למשל, הצגת התקציב הייתה מאוד לא שקופה הדברים צריכים להיות מאוד מפורטים ומאוד מנומקים.

דוגמא נוספת – הגדלת המשרה של חמוטל נעשתה בלי דיון בישוב ובדיקה, אם יש דברים, שאנחנו יכולים לעשות בלי שנצטרך לשלם על כך.

יחד עם זאת אני חייבת לציין שפניתי לאחרונה על תלונה אישית והיא טופלה מהר ובצורה מכובדת מאד.

יחסי קיבוץ הרחבה:

אני חושבת, שיש בעיה מובנית מעצם זה שהקיבוץ גם מוכר לי שירותים וגם שותף שלי בקהילה. באופן טבעי הוא לא יכול להיות ניטרלי.

אין לי שום דבר נגד זה, שהקיבוץ מוכר שירותים ורוצה להרוויח אבל אני חוששת שפה אנחנו נתקלים בקוצים..

למשל, החינוך שעבר למעשה (מהר מדי) לידי האגודה והאגודה משלמת שכר דירה על המבנים.

יתרה מזאת, בהרחבה אין מבני צבור. הייתי רוצה לקבל תשובות ברורות מדוע זה כך ולא קבלתי.

פירושו של המצב הוא, שההרחבה תלויה בשירותים של הקיבוץ ואין ספק, שזה יוצר מתח.

חברתית יש שוני מהותי בין שתי האוכלוסיות בישוב. שוני זה נובע גם משפה, הרגלים ואורח חיים שונה; חברי הקיבוץ רגילים, שדברים נעשים עבורם ויש ממסד שמחליט ואילו תושבי ההרחבה רגילים להיות עצמאיים. סגנון אורור הכעסים והחשבוניות של אנשי ההרחבה הוא בעיתי ובגללו לא נמצאו מתנדבים רבים לעשייה, בעוד חברי הקיבוץ משופשפים בלקחי הישוב הקטן וביקורתם מעודנת יותר.

חלק מאנשי הקיבוץ מסתכלים עלינו כאנשים אמידים, שגרים בוילות, בגלל שהקיבוצניקים גרים בדירות קטנות ומנגד חלק מאנשי ההרחבה חושבים שהקיבוצניקים חיים חיים נטולי דאגות

אלו הן דוגמאות לחוסר הבנה בסיסי האחד של השני.

ההוצאות, שמכריחים אותנו לשלם הן מעבר ליכולת, או לרצון של הרבה תושבים לשלם.

כלכלית, הצעד של בניית בית בהרחבה היה מאוד קשה, אבל רצינו לתת לילדים יציבות. אין לי רשת בטחון ולרבים מתושבי ההרחבה אין עורף כלכלי. בנינו, כי זה התאפשר ועכשיו אנחנו שוקלים את הוצאותינו.

אני חושבת, שהיה נכון לפרק את התקציב למרכיבים ומי שצורך אותם ישלם.

אני לא קיבוץ ולא באתי לחיות בקיבוץ תנו לי להחליט על מה אני מוציאה את הכסף שלי!

למשל, מרכיב התרבות מאוד יקר ויש בו דברים שאפשר לחסוך בהם. יכול להיות, שאפשר היה להיעזר יותר במתנדבים ולחסוך כסף, אבל בשביל זה צריך רצון ואמון, החסרים.

ומה הלאה?

אני חושבת, שצריך גישור ואני מקווה, שזה יאפשר ליצור קהילה אחת משתי האוכלוסיות, כי כרגע אין קהילה אחת. צריך לצאת מהקופסה הרגילה ושני הצדדים צריכים לראות גם את האחר.

צריך להסתכל מעבר לקושי העכשווי

גבי צוברי הציג את עמדתו:

עבודת הוועד:

עבודת הוועד היא עבודה קשה. אין לי ספק שהם השקיעו המון שעות ומזמנם החופשי, באווירה לא תמיד מפרגנת והם עשו עבודה חשובה, שחלקנו לא מודע לה.

צריך מאוד להעריך את כל מי שמוכן להשקיע הרבה מזמנו הפרטי, ללא תמורה, גם אם לא מסכימים עם דעותיו/החלטותיו. ניתן בהחלט לבקר החלטות אלו אך יש לעשות זאת בענייניות ורגישות.

היחסים קיבוץ הרחבה:

אין ספק שאלו יחסים מורכבים. אלו יחסים של קהילה משותפת אחת המכילה בין השאר יחסים של ספק לקוח. מעבר לכך, גם הקיבוץ עצמו עובר שינויים פנימיים מהותיים וגם ההרחבה גדלה במהירות וקולטת אנשים המגיעים ממקומות שונים ובעלי דעות שונות ומגוונות. אין ספק שהמצב זה טומן בחובו מכשולים וקשיים מובנים, אך עדיין - אין שום סיבה בעולם שהיחסים לא יהיו מצוינים.

היום האווירה לא טובה – המחלוקות הקיימות תופסות נפח ורעש גדולים מדי ומאפילות על היישוב היפהפה שיש לנו ועל לא מעט דברים חיוביים שכן קורים פה.

אין כ"כ הקשבה הדדית והבנת גישתו של הצד השני.

מה הלאה?

אני אופטימי שבסוף יהיה טוב וכולנו נתעשת ונבין שאו שנהיה תלויים אחד בשני או שנהיה תלויים אחד ליד השני. צריך להסתכל מעבר לקושי העכשווי.

אין מתכון - הבסיס הוא אנשים ותקשורת ביניהם. לדעת מתי להתעקש ומתי להתפשר, לדעת לבקר כל החלטה שמתקבלת האם היא מקדמת אותנו לתמונת העתיד שכולנו שואפים אליה ופחות בדרך בה היא התקבלה.

עדין איננו ישוב משותף

תום רוזנטל הציעה באספת הישוב (ב – 22.7.2010), שהוקדשה לבחירת מודל לקביעת הרכב הוועד החדש, כי תושבי ההרחבה יבחרו את נציגי ההרחבה לוועד האגודה וכי חברי הקיבוץ יבחרו את נציגי הקיבוץ לוועד האגודה.

נפגשתי אתה לשיחה. שאלתי אותה מהו הרציונל להצעה ואלו חסרים בתפקוד הוועד המסיים היא רואה. נוסף לכך התייחסה תום ליחסי קיבוץ-הרחבה.

אני מביאה את דבריה:

הרציונל להצעה:

במהלך השנתיים בהן מכהן הוועד המסיים, התהוו המון מתחים בין חלק מתושבי ההרחבה לחברי הוועד מטעם ההרחבה. לחלק מתושבי ההרחבה יש תחושה, שנציגיהם בוועד האגודה לא נבחרו על ידם, אלא ע"י חברי הקיבוץ, כי הם היו נוחים להם.

בחירת נציגי ההרחבה לוועד, רק ע"י תושבי ההרחבה, תצמצם מתחים ותמנע טענות רבות בעתיד.

אנחנו חדשים פה, אנחנו רוצים שייצגו אותנו באופן הכי טוב שאפשר.

דוגמאות לנושאים שהאינטרסים של תושבי ההרחבה לא יוצגו: העברת החינוך לידי הישוב, שכירת מבני

החינוך וחוסר הנחות לתושבי ההרחבה שמשפחותיהם מרובות ילדים, בעוד חברי קיבוץ יחידים קיבלו הנחה.

רוב תושבי ההרחבה, שהיו בוועד הקודם "לא ירדו לעם", לא הקשיבו לתלונות תושבי ההרחבה – הם הלכו עם האגינדה שלהם!

נוסף לזה רוב תושבי ההרחבה אינם מכירים את חברי הקיבוץ ומאחר וכך אין לי שום סיבה להשפיע על נציגי הקיבוץ שייבחרו לוועד.

ועוד הערה לגבי נציגי הקיבוץ בוועד - אני חושבת שבעלי תפקידים ציבוריים בקיבוץ אינם צריכים לכהן

בוועד, הדבר עלול לגרום לניגוד עניינים בעת קבלת החלטות שונות (בעיקר כלכליות).

באופן ספציפי תום רואה טעם לפגם בתפקודם של אבי בן צבי, יחיעם ושלומי גרבר בוועד, בהיותם בעלי תפקידים כלכליים מרכזיים בקיבוץ. באופן דומה חברי ועדת בקורת לא יכולים להיות חברי וועד. (תום העירה, כי היא מודעת לנורמות הקיבוציות השונות בעניין ולכן לא ברור אם דבריה ישפיעו על הנציגים שהקיבוץ יבחר לוועד)

יחסי קיבוץ הרחבה:

היחסים כיום נראים כמו יחסים של צרכן וספק. אני לא מרגישה חלק מישוב אחד, עדיין לא, ומיילת ליום בו ארגיש אחרת.

עם חברי הקיבוץ התחושה היא אחרת לגמרי – הם חמים, ידידותיים, פתוחים, מקבלים אותנו בחום. מבחינת הרובד האנושי ממש טוב לי פה.

יחד עם זאת לעיתים קיימת הרגשה שהקו המוביל חלק מאנשי הקיבוץ, כנותן שירותים, הינו כלכלי ולא חברתי וזה לגיטימי, אולם לגיטימי גם שאנשי ההרחבה הצורכים שירותים יקרים אלו ישאפו להתייעלות ולתשלום מינימלי.

החיים בישוב יקרים מאוד. רובנו לא עשירים (כפי שחלק חושבים) ולא היינו מוכנים לעלויות כאלה. אנחנו נמצאים בתקופה קשה מאחר ורובנו בעלי משכנתאות גבוהות והחינוך יקר. לרובנו קשה כלכלית וזה יוצר מתחים רבים ומחדד עוד יותר את יחסי הקיבוץ הרחבה (זה מעמיד בסכנה את החינוך בישוב, שעלויותיו גבוהות ותתייקרנה עוד יותר אם מספר הצרכנים יקטן).

ואיך מתקדמים?

לדעתי, מכאן זה יכול רק ללכת ולהשתפר. אני לא חושבת שזה יתפוצץ או "שהחבילה תתפרק". אני אופטימית, זה יותר מדי מורכב מכדי שזה יתפוצץ – לא יהיו פה שני ישובים.

אינני רוצה להיפרד – באתי לפה לגור בישוב משותף, זה אתגר לא פשוט אבל בהחלט אפשרי. אנשי הקיבוץ צריכים ללמוד להכיל אותנו ואנו צריכים ללמוד להכיל אתכם. אנחנו באנו משתי תרבויות שונות, מבחינת אורח חיים.

עצוב לי מה שקורה פה, אבל אני אופטימית וחושבת שנסתדר בסוף - כמה נתכתש? כמה נריב?

כשיבחר ועד חדש הוא חייב ללמוד מטעויות העבר וישפר את ההדברות בישוב.

אני בעד לדבר ולהידבר. צריך כל הזמן לדבר וללמוד גם להקשיב לא רק להשמיע.

שבועיים 10 ערבים ערפו אל הישוב. בהרחבה נערכו חוגי בית והוא עברה סצנת מיילינג
אחנאיים ולוחמניים. אהו אל התנהלות הוועד בשאלת סמכויותיה של ועדת הבחירות.
חברי הוועד ענו מיילינג אמקריים.

תפנית בשפפת המיילינג התרחשה כאשר שי בר כתב טילוי דעת ובו הציג הצעות לפעול
בהעיות ספציפיות וביעקר קרא לשינוי כיוון והציג לחברי אמסול של שפיות וסיקול
דעת. כזו לאמץ את רעיון הקהילה האמותפת.

קריאתו של שי נענתה בשפפת מיילינג תואמים. שהצטרפו לקריאה "עצ כאן" בתקווה
להסזיר את מערכת היחסים קיבול-הרחבה ולבנות קהילה איכותית.
המיילינג הוועד עסק לחברי הקיבול וקראו לרוב הצומא להליג.
שוחחה והביאה לדפוס יהודית אפרתי

התושבים מוזמנים להתייחס לדברים שהועלו ולמחלוקות בישוב.

פרויקט שנת מצווה, מחזור א'

פרויקט שנת מצווה הוא פרויקט חינוכי ערכי שייזמו, ארגנו והובילו הוריי שכבות ו' + ז' ביישוב. לפרויקט שותפים 23 חניכים ומשפחותיהם.

כל חודש במהלך השנה האחרונה הוקדש לערך מסוים שהיה חשוב לנו להנחיל לחניכים בפרויקט, כגון: נתינה, השגיות, יצירתיות, התבגרות, מנהיגות, חברות, סובלנות, ציונות וכו'. הערכים נבחרו בישיבה משותפת עם כל ההורים והתוכנית כולה נבנתה בסיוע החניכים. הקו שהנחה אותנו בבניית התוכנית היה שילוב של העצמה אישית וקבוצתית, חיבור בין ותיקים וחדשים, יצירת "חוויות חיים" בעלות תוכן משמעותי ובניית קבוצה מגובשת, חיובית ותורמת שתמשיך לצמוח ביחד כשכבת ה"נעורים".

הפעולות, שהתקיימו אחת לשבוע, התמקדו בכל פעם בהיבט שונה של הערך. בנוסף, אחת לחודש התקיימה "פעולת שיא" שבה סיכמנו את הערך של אותו החודש בפעילות חווייתית ייחודית, לדוגמא: בסיום חודש הנתינה נסענו למרכז חלוקת מזון ("גמילות חסדים") וסייענו בהכנת מארזי מזון לנוקמים לכבוד השבת; בסיום חודש ההישגיות שיחקנו במשחק "סיימון" ענק שבו כל משפחה קיבלה משימות שונות ומשונות ועליהם היה לבצע זאת במסגרת זמן מוקצב בכל רחבי היישוב כדי לזכות בגביע הנכסף; בסיום חודש המנהיגות נסענו לירושלים לבקר בתערוכת שנת מצווה במוזיאון מגדל דוד וביקרנו בכנסת; בסיום חודש החברות יצאנו לניווט לילי בצוותים קטנים בו החניכים הסתדרו לבדם בשטח, השיגו נקודות ציון ובישלו לעצמם ארוחת ערב; בסיום חודש הסובלנות ביקרנו בתערוכה "הזמנה לשקט" במוזיאון הילדים בחולון ועוד...

מעורבות ההורים בפרויקט הינה גדולה: בעיצוב התכנים, במימון ובניהול התקציב, בארגון פעולות השיא, בהסעות, בארוחות הערב המושקעות שליוו כל פעולה ולא פחות באווירה החיובית וברוח ההתנדבות.

מדריך הפרויקט הוא עמרי אבני, בוגר שנת שירות של תנועת "הצופים" וחבר גרעין נח"ל שהגיע להתגורר בקיבוץ לתקופת השירות הצבאי והלימודים, במהלך השנה הצטרף להדרכה לירון גדיש, מד"ץ בן היישוב, שתרם רבות למהלך הפעילות.

הפרויקט הסתיים בתחילת יולי בטקס חגיגי ביישוב בחסות החינוך בו "הועבר הלפיד" לשכבת ו' שתמשיך את המסורת כבני מצווה מחזור ב'...

תגובות הילדים

הילדים אתם שוחחתי נהנו מאוד. כולם ציינו, שזו הייתה חוויה מיוחדת וכפית. כן ציינו את התרומה לגיבוש החברתי – יצר קשרים בינינו, איפשר להכיר הרבה ילדים, להיפגש עם כולם, משחקים והנאה עם החברים – מלחמה על הדגל, חפש את המטמון וקומזיץ. עוד ציינו הילדים את ההכנות למסיבת הסיום ופרסום שנת הבר מצווה (הוכנו סמלים ושליטים ע"י הילדים עצמם, שגם תלו אותם). פעולות השיא מחוץ לקיבוץ ציינו כ"חוויות".

ביום ו' 2.7.2010 נערכה מסיבת הסיום של שנת המצווה. לטקס הוזמן כל היישוב ובאופן אישי הוזמנו בני מחזור א' של שנת המצוות ומשפחותיהם. עוד הוזמנו העולים לכתה ו' והוריהם – ילדי שנת המצווה של השנה הבאה – מחזור ב'.

המסיבה כללה ארוחת ערב בברכה וטקס, שהילדים הכינו. הטקס כלל מעגל מתופפים, ריקוד, הדלקת משואות, שיר שנת המצווה, ברכה להורים ולמדריכים וטקס העברת הדגל משנת מצווה א לשנת מצווה ב' (העולים לכתה ו'). ילדי שנת המצווה תש"ע ברכו את הבאים אחריהם ונתנו להם מתנה – תיק גב עם הלוגו של שנת המצווה (3 ארנבונים מרקדים) בסיום המסיבה הופתעו הילדים ונסעו ישר ליפו לשייט לילי לאורך חופי תל אביב.

ואלו הילדים, שהשתתפו במחצית א' של שנת המצווה:
אטם אה, אצרי בן צבי, אופק לוי בן אשה, איתי איוב, איתי צוברי, צניאל ורבה, מורן אפר,
מתן שני, נעה סאל, נוי אהרון, נעה פאל, עומר פלצמן, עיזו צוברי, עמית יונתן, עמרי שנה,
רומי כהן, רונן שני, שחף רונטאל, שירה אלמן, שקד חציצני, יובל קרצ' שי אמריאל, עיזן בר

לבני המצוות והוריהם ברכת מלא טוב, דרך צלחה ונחת.

טקס הדלקת משואות

1. אני "נתינה" מדליקה משואה זו לכבוד מארזי המזון שהכנו עבור נזקקים בגמ"ח באשקלון: לכבוד האפונה והגזר, הקטניות והשתיה והשרשרת האנושית של בני המצווה שמילאה ארגזים בשעות לילה ביעילות רבה.
2. אני "השגיות" מדליקה משואה זו לכבוד "סיימון משפחות המצווה": לכבוד המשפחה שהגיעה עם חליפת צלילה ודג לפרלמנט, לכבוד כל אלה שארגנו "קווה קווה דלא עומא" עם אנשים זרים; רשמו את כל סוגי היופלה הקיימים ואת המילה משפחה בהמון שפות. לכבוד המשפחות שהצטלמו מחופשים לקבוצת כדורגל, מחובקים עם פרה, כובשים את ראש הסילו, וישובים במקרר בפנים צבועות ועצם ביד...
3. אני "מנהיגות" מדליקה משואה זו לכבוד הביקור בכנסת ישראל, בו אומנם לא ראינו הרבה מנהיגים, אבל הכיסאות היו נוחים והתלהבנו מאוד מהשטיחים.
4. אני "חברות" מדליקה משואה זו לכבוד חברי שבזכותם לא הלכתי לאיבוד בניווט הלילי, התגברתי על תנים ואכלתי שקשוקה שלא כתובה בספרים...
5. אני "סובלנות" מדליקה משואה זו לכבוד החוויה בתערוכת "הזמנה לשקט": שלימדה אותנו לקבל את השונים מאיתנו: הכחה והבהיר, הגבוה והנמוך, החכמות והטיפשים, היפות והחיות!
6. אני "ציונות" מדליקה משואה זו לכבוד חיים מילר וחבריו שבנו עבורנו מדינה. שבזכותו מיששנו חפצים מתקופת השואה והתרגשנו מסיפורי הגבורה.
7. אנו בני המצווה מדליקים משואה זו לכבוד חזרתו הביתה של גלעד שליט במהרה ולכבוד ההורים והמדריכים שלנו שהביאונו עד היום...

אנשים טובים באמצע הדרך

בשבוע הבא מגיע בני עומרי למצוות. אני גאה לספר שהוא לקח חלק בפרוייקט מקסים שהגתה ענת סגל לקיים השנה ביישוב "שנת מצווה". לצורך הקמת הפרוייקט ענת "גייסה" את עומרי אבני כמדריך, לירון כעוזר המסור וההורים של ילדי המצווה אשר ליוו ותרמו לקיומו של הפרוייקט.

הפרוייקט המדהים הזה ריכז את ילדי כיתות ו-ז ביישוב כולו אשר נפגשו פעם בשבוע לפעולה בכל פעם נושא הפעולה נגע בתחום אחר ופעם בחודש הם נסעו מחוץ ליישוב לביקור או סיור. הנושאים בהם עסקו במהלך שנת המצווה היו מגוונים ועסקו בערכים שאנו מעוניינים להעניק לילדים שלנו.

כך שבוע אחר שבוע צמחה מול עינינו קבוצה מגובשת וניפלאה של ילדי היישוב שזכו בזכות ענת, עומרי ורבים אחרים

ענבל שנהב

משדות יואב לצפית

השנה בתי השנייה רוני סיימה את כיתה ו' ואת לימודיה בשדות יואב. כשהתבקשתי לכתוב כמה מילים על מופע הסיום, החלטתי לכתוב על כל תהליך המעבר משדות יואב לצפית, זאת מאחר שנעשו מספר דברים מאד נכונים בעיניי, שאני בטוחה שיקלו על הילדים (ועל ההורים) את תהליך הקליטה בצפית.

המפגשים הראשונים בצפית היו מפגש ילדים ומפגש הורים שכבתי. מבחינתי מפגש הילדים הצליח כאשר לאחריו כבר לא נשמעו יותר בבית השאלות "איפה תהיה הכיתה שלי?" או "אני מקווה ש... ו... ו... יהיו איתי בכיתה!". במקום זה, לרשימת החברים בפייסבוק נוספו גם שמות מטל שחר, לכיש ונוה שלום.

3 מחנכות, כ- 10 הורים וכתשעים ילדים עושים דרכם בערב אחד מתל צפית לתיכון צפית. לאחר שעה וחצי הליכה (כולל הפסקת ארטיק, טעימות של אבטיח מהשדה ושקדים מהעץ והמוון מצברוח וצחוקים) מתקבלים הילדים על ידי כל ההורים בכניסה לצפית בתשואות רמות - מחיאות כפיים ושריקות במשרוקיות שחולקו להם. מעבר לכיף ולהתרגשות, היה פה מהלך ליווי סמלי של הילדים על ידי המחנכות שלהם מהיסודי אל התיכון.

משם המשכנו לספארי לטקסים כתתיים. הילדים של כתת תפוז, כל אחד בתורו, נקראו לעלות על 3 מדרגות מעץ - סמל לעליית כיתה, ובהגיעו למעלה מקבל שי. כששאלתי אם המסע לצפית הוא מסורת נענית: "בודאי, כבר שנה שנייה!...". הרעיון לדעתי מקסים והכל היה מאורגן ממש כמו במסורת רבת שנים.

בוגרי כיתה ו' בכפר מנחם חוו טקסי סוף שנה לא מעטים (לבנות האולפנה למחול ערב מרשים ומקצועי, לבני ובנות המצוה ערב נעים שחתם שנה של פעילות 'מ-ד-ה-י-מממממה [=] : :) : (-: !!!!!) ושוודאי יסופר עליה בנפרד אבל שוב תודה גדולה-גדולה לעומרי על הצלחת השנה!), אבל נדמה לי ש"אירוע הדגל" של סיום בית הספר היסודי היה המופע בבית הבנים.

במשך קרוב לשעה עלו הילדים עם קטעי נגינה, שירה, משחק וריקוד, שסיכמו 6 שנות לימודים עשירות בחוויות. שיטת הנושאים המיוחדת את בית הספר היתה החוט המקשר בין קטעי המופע, תוך שהילדים מעלים בזה אחר זה קטעים מהנושאים שלמדו בכל שנה ושנה. הילדים עבדו במשך מספר שבועות במרץ רב בהנחיית המחנכות והתוצאה היתה מרשימה ומרגשת. מעבר לתוצאה, מבנה המופע נתן לילדים ההזדמנות להיזכר ולסכם את שנות לימודיהם בבית הספר היסודי.

והנה עוד קבוצת ילדי כפר מנחם עוברת מילדות לנעורים. בתקווה גדולה שנמצא את הדרך - אנו כקהילה - לעזור להם להתגבש הן בתוכם והן כקבוצה תורמת ומשמעותית וכחלק מקהילה מתפתחת - קהילת כפר מנחם.

טלי שניר

חגיגת מונדיאל בפאב

אהרון ברוידא ציין שהיה נחמד והוא מאוד נהנה מהמסכים והתקרובת.
גדעון גוטליבר ציין גם הוא שמאוד נהנה מהחברותא ומאפשרויות הראיה.
אביב קוחל אמר ש"נורא כף לקחת את הילדים כבר לפאב בשעות אחה"צ, זו חוויה מאוד נעימה".
לדבריו, " הפאב נותן חוויה מקסימה, לא רק במונדיאל, אורי עושה שם עבודת קודש!"

בשם כל באי בפאב – כל הכבוד אורי תודה וישר כח!

את חודשי יוני ויולי בילינו בחווית מונדיאל בפאב אוסישקין.
את שלב הבתים ראינו בתוך הפאב.
וחלק מהמשחקים ראינו בחוץ במסך הגדול, אבל משמינית הגמר, רבע הגמר וחצי הגמר ראינו בחוץ במסך הגדול.
השרות היה כיד המלך: שתייה, וארוחות בשרות בנות מ"צפית". הגרעינים חופשי על חשבון הפאב. ויש גם טוטו פאב תוצאות יפורסמו בהמשך. פרסים למנצחים.
ועל הכל מנצח בחן רב אורי אגוזי הנעזר בכמה צעירים.
וכך זכינו בחווית מונדיאל.

אביא ואביא קוחא והמשפחה כולה
ברכות חמות אהולצת הבת נאמה
אנא ואמיר אינצרי כל והמשפחה כולה
ברכות חמות אהולצת הבן עיו.

לעמליה גולדברג
והמשפחה כולה
תנחומים
במות האם
אנה זימרני

אנא סאל. שהשיטה אמציות -
פריי כנפיים אקראת התחלות חציות.
אנא טוב אק, אהוייס, אסביס ואכל המשפחה
צפיק צלחה ופיה נחת

החופש הגדול שלנו

רפי גושן בן הדור השני בקיבוץ איפיין את החופש הגדול בו התנסו ילדי הקיבוץ בימי הלינה המשותפת וחברת הילדים (כתות יסוד).

החופש הגדול שלנו היה חופש אמיתי. כשהיינו בחברת הילדים לא היו לנו גדרות – לא בתקופת הלמודים קל וחומר לא בחופש. היה לנו מרחב גדול לשוטטות ולפעילות. כאמור, גדלנו בחינוך המשותף, כשכל קבוצת גיל כיתה משלה. בקיץ היו לנו הרבה מאוד אורחים – ילדים אורחים נטו אוהלים בכתה והוסיפו תבלינים לקבוצה ולחברת הילדים. משק הילדים היה מקום מועדף לפעילות ועבודה על ידנו ובקיץ ערכנו מבצעים מיוחדים לטובתו כמו ניקוי החצרות, תיקון הגדרות ושיפוץ דרכי הגישה. במשך היום עסקנו במלאכת יד עם המטפלות - עשינו מפתחיות מחוטי ניילון, ארגנו ברפיה וסרגנו על מסמרים נחשים ארוכים ואחר כך תפרנו אותם. היו לנו פעולות עם מדריכים - נערים בוגרים, שקראו לנו ספורים וארגנו משחקים, כמו סימני דרך, מלחמה על הדגל ועוד. טיילנו הרבה מחוץ לקיבוץ ושחקנו במשחקים עונתיים, כמו עמוד, מחניים, הקפות ועוד. כמובן שחינו בברכה עם המדריכים.

את המים בברכה היו מרוקנים כל שבוע – שבועיים, כשהיו ירוקים. אנחנו התגייסנו לנקות את הברכה והיינו משפשים את קירות הברכה ואת רצפתה כל פעם מחדש, היו גם משחקים משותפים לכל חברת הילדים. למשל, שחקנו מלחמה על הדגל בין הגבעות (כל חברת הילדים). והמשחק נמשך לאורך כל היום ולעתים יומיים. בערב (ולעתים גם בלילה) היו לנו פעולות וטיולים עם המדריכים (אש לילה, שחקנו מחתרות, סיפורים סביב מדורה, או בכיתה) וכן צפינו הרבה בכוכבים, חופש אחד שלם (בין כהה ל' לו') חפרנו ובנינו מערות מגורים מחוץ לכתה. בלילות צבענו כהה את רעותה. זו הייתה התגנבות לחדרי השינה של כתות אחרות וצביעת פני הילדים הישנים בצבע, או במשחת שיניים. להזכירם, בימים אלו, הייתה שומרת לילה מטיילת בין הכתות והיינו צריכים לא להיתפס על ידה.

שיא החופש הייתה הקייטנה בפלמחים - 3 שבועות של קייטנה בתנאי מחנה בחוף פלמחים המקורי והפראי. ישנו באהלים על שפת הים וחדר האוכל והמטבח היו גם הם באהל, היו לנו בתי שימוש שדה ומקלחות מכוסות פחים וברזנט.

יצאנו לקייטנה רק הילדים היותר גדולים, מלווים ומדריכים. ההורים באו לבקר בשבת. כל בוקר נפתח במפקד והיום הסתיים בביקור של מלכת הממתקים, שחלקה ממתקים לפני השינה. במשך היום שחינו בים, היו לנו פעולות וטפלו הרבה במחנה – ניקינו, גרפנו, סימנו שבילים היו לנו תחרויות למשל, על האוהל והמתחם המטופח והפרסים והציונים לשבח נתנו בצדפים, שהיו אז בשפע על החוף. למשל, מגדלון, או פי כושי. הוצאנו גם עיתונים בקייטנה – עיתון קיר יומי ועיתון מודפס לכבוד שבת. את האוכל המיוחד בשלו חברת קיבוץ, שבאו אתנו כמבשלות. זה היה כיף!

אסור לשכוח את חוברות החשבון והעברית שהיינו חייבים לעשות ולדעת (אבל לא כולם עשו). בגילאי תיכון מלאנו כבר חובות עבודה בענפי הקיבוץ. עבדנו כל החופש למעט 3 שבועות, שחינו בברכה ויצאנו למחנות של השומר הצעיר.

מבנה זה של החופשה התקיים גם כשבני הדור השלישי היו בחברת ילדים ובלינה המשותפת. רק הקייטנות בפלמחים נפסקו ובמקומן התקיימה קייטנה בת שבוע על חוף הים בשדות ים ואחר כך קייטנות בהן התחלפו עם ילדים מאזור אחר בארץ ונהנו מהאטרקציות שהאזור החלופי מציע.

הביאה לדפוס יהודית אפרתי

החופש שלי

ישנם אלו, אשר עבורם חופשת הקיץ הנה אירוע מהותי ומכונן, וכבר בשלהי תקופת הלימודים, למענה כראוי מוכרחים להתכונן. ובה בעת שאת הגלימה פושטים והכובע מועף אל המרום, באופן מיידי את החלומות שנרקמו, לעור וגידים יש לקרום....

הסתכלותי הייתה במעט שונה, כי הרי לפנינו היו חודשיים בלבד, ועוד בליווי "השגחה עליונה"- והרי מה הם, לעומת עשרת החודשים הקודמים, עת פסענו בדד, ללא כל אצבע אמונה או ממונה....

חופשה אינה בהכרח חופש אשר מוענק לרוח, חופשה מאפשרת לנו נופש בכדי מהשגרה לנוח. "הנשמה נוצרת עם הגוף, אולם את הרוח יש לרכוש", משבה ישרה עלינו טוב כאשר בקלחת נפסיק כל היום לבחוש. חופש, דרור וחרות, צריך לדעת בחכמה לקחת, בתודה לקבל, באדיבות ובאהבה להעניק- לעצמינו, לשכנינו ולמען סביבתנו, בכדי שהזיהום בקרבנו, לא יהפכנו, למקום אטום ומחניק... ואתם שואלים עצמכם, מדוע את השורות הנ"ל היה צריך לעזאזל להוסיף- כי למען מסרים חיוביים במחזוריותנו, חייבים בכל הזדמנות להמשיך ולהטיף! חוץ מזה שנשאלתי באופן מאוד כללי- כיצד אני רואה וחוה את החופש שלי.

כעת, ארחיק מבטי לאחור אל עבר חופשותיי, כילד לזוג הורים בחינוך הקיבוצי המשותף, וכאב, אנסה ללמוד השוני על חופשת ילדיי, אשר פתחו במרד הנעורים עוד בהיותם טף. כי אין מלבב יותר מלחזור אל אנקדוטות מתוך עברנו, אלו המציפות בנו געגועים אל מה שכבר תם. ומנגד מחשבות על שיעוונות ילדינו, סיוט הן עבורנו, ובכדי שלא יטריפו דעתנו צריך בחכמה לנווטם.

חופשות הקיץ שלי כילד, התאפיינו בהתפלגותם לשניים- לאירועים שגרתיים שאורגנו לחופש, ולימי הביניים. האחרונים היו ימים, שתכנם המגוון היה יכול באופן תמידי להתרחש, ובחופש הגדול היה מקבל הוא משנה תוקף, זאת אפשר רק לנחש....

גולת הכותרת הייתה יציאה לקייטנה בת שבוע באחד מישובי ה"מדיטירנה", היום החוויה דומה, רק שהים הפך לאדום וליתר הצרכים המלון הנו המענה. שם מבחינה גסטרונומית קיוו שנעשיר טעמינו, ונפתח במקצת את יכולות הקיבה, לפתן פירות או ג'לי, היה קינוח להמצאה הקולינרית המפוקפקת, "משה בתיבה". היום רק פוקחים העיניים ואל מולך שפע של מיני דגן, מעדני פסיפלורה ולימון, ואין סיבה כלל לפתוח שולחן, אם אין בתפריט פילה של אנטרקוט או של סלמון.

כנראה שבין אם נרצה בכך ובין אם לאו, בעולם כזה של קפיטליזם ושל מתירנות, רגלנו מדשדשות יותר ויותר בכיזה של גשמיות, ומבלי משים טובעות בחומרנות. ככה זה כשבראש מעיינינו האוטו והבית, ו"ההתכרבלות בפורך" הפכה סוג של הרגל, ופחות מעניינינו, התרומה וההשפעה על מה שמתרחש בחינוך, שפושט לו לאט הרגל....

חלק ארי בחופשות, היו מחנות הקיץ של התנועה, החולצה הכחולה וסמינרי ההדרכה, היום האידיאולוגיה כבר יבשה, ובמקום קוקו וסרפן, יש ביקיני בברכה בחזית המערכה. פעם כל ארבע שנים היינו זוכים להשתתף בשומריה- זה היה בשבילנו האידיאל, היום אם לא לרוץ אחר הבנות לבריקה אז יש רק אופציה אחת – ה מ ו נ ד י א ל !

סרט בתל אביב היה בשבילנו מאורע שלכבודו צוידנו בעשרים לירות, את הפופקורן והקולה שלנו, כבר מזמן החליפו הילדים בסיגריה ובבירות. את האמת שבזמננו היה מוכר ומותר רק "נובלס" ו"מאלט-סטאר", ואילו היום "חגיגת" ו"אקסטזי", הם תוספת בלתי נמנעת ל"גולדסטאר". אז היינו הולכים לראות את גיבורי הספר, על גבי המרקע בדיזינגוף, ב"לב 1", היום קצת גז של מזגנים על גג בית הספר, ואתה הופך לחלק מסרט בתלת מימד.

הפרק המשפחתי בחופשותיי, היה יציאה לנופש אצל הדודים מחדרה, אותי ילדיי יתלו, אם רק אעז להציע להם בטעות לנופש בשכנתנו גדרה. אז, שיא הנסיעה היה, כשהדוד לקח אותנו לקניית רקטת טניס בחנות הצעצועים, לילדי שחוגג עכשיו 3 נראה מובן מאליו, כשביקש מאביו - תקנה לי גן שעשועים!

אצלי שמור בלב מקום, דווקא לימים בהם נאלצנו לאלתר לעצמנו תעסוקה, בקדחתנות תרנו במרחבי דמיונותינו, וניסינו לאתר הרפתקאות בתשוקה. כיוון שלא היו מנועי חיפוש אטרקטיביים ובטח לא את "גוגל", כתחליף הקמנו קבוצות תמיכה, אשר ידעו בסיעור מוחות הן להתמחות, מוסד שלא חשב תמיד חינוכי, יצר הווי המתאים לעיתים לג'ונגל, ובתום הפעילויות מספר איברים לעיתים נדרש היה, לאחות אצל האחות. כי המוח היה נקי ממטלות, ופנוי למצוא דרך כיצד את הגוף לאתגר, והעיקר שיהיה מרגש, מרענן ואשר ראוי בתודעתנו, בגאוה למסגר.

פשיטות על מחסני המזון של ה"קולחוז", והשתלטות על סירי המטבח והמחבתות, ארוחות "שחיתות" נערכו ביזע דם ועוז, ואת אהרונני בוודאי שלא היו הן מביישות. באישון לילה מכל טוב הוכנס אל השמן העמוק והמבעבע, הכול בשלווה וברוגע, ככה זה כשילדותך בחברת מי, שלימים יהפוך לשף בתפוח הזהב ובקדרה של נוגה...

התפלחות חשאית לגג אולם הקרנת הסרטים, הייתה ידועה ושמורה רק למעטי מעטים. תנועה אחת שלא במקום, מיידית לשלטונות אותנו הייתה מסגירה, ואת מי שלא היה ערני מספיק, סטירה במקום הייתה מיידית מעירה. כי כמו בחינוך התורני בדרכי ענישה "נאותות" החינוך המשותף התמחה- רק אל תנסו זאת בביתכם, כי היום כבר יש טלפון לנציגי משרד הרווחה.

וכמו שנאמר בצורה קצת שונה, כי אין תורה אם אין קמה- אז אין חופשה מושלמת, בלי הסתננות לשלום חנוך בצמח! לא משנה אם דרך האוויר, דרך היבשה או דרך ים כנרת, לסיים חופשת קיץ כמו שצריך, פשוט אין דרך אחרת!

ואם יש דבר מחופשותיי, שאנסה להעביר לילדיי, ומכך כמובן דעתי לעולם אינה מרפה, שאת החינוך לשלום יחוו הם, אם לא באמפי של צמח או קיסריה, אז לפחות בזאפה.

כי למען שלום וחופש בכל תנאי יש לחתור, בכדי בנפשנו לעד אותם לאצור, ואין צורך לבגיצ בכל צעד ושעל לעתור, ואת חירותנו בזדוניות לנסות ולעצור.

שיהיה לכולנו חופש מרענן

רשם איתי אליעז